

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

8. prosince 2011 *

Ve věci C-371/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Německo) ze dne 22. července 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 14. srpna 2008, v řízení

Nural Ziebell

proti

Land Baden-Württemberg,

SODNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel (zpravodaj) a M. Berger, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. března 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za N. Ziebella B. Freseniusem a R. Gutmannem, Rechtsanwälte,
- za Land Baden-Württemberg M. Schenkem, jako zmocněncem,
- za německou vládu M. Lummou a N. Graf Vitzthumem, jako zmocněnci,
- za dánskou vládu J. Bering Liisbergem a R. Holdgaardem, jako zmocněnci,
- za estonskou vládu M. Linntam, jako zmocněnkyní,
- za řeckou vládu G. Karipsiadisem a T. Papadopoulou, jako zmocněnci,

- za vládu Spojeného království I. Rao a C. Murrell, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s T. Eickem, barrister,

- za Evropskou komisi G. Rozetem a V. Kreuzschitzem, jako zmocněnci,

po vypsání stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. dubna 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 14 odst. 1 rozhodnutí Rady přidružení č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení (dále jen „rozhodnutí č. 1/80“). Rada přidružení byla zřízena Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsanou dne 12. září 1963 v Ankaře Tureckou republikou na straně jedné a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé, která byla uzavřena, schválena a potvrzena jménem Společenství rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963 (Úř. věst. 1964, 217, s. 3685; Zvl. vyd. 11/11, s. 10, dále jen „dohoda o přidružení“ a „dohoda EHS-Turecko“). Tato žádost se rovněž týká výkladu čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS

(Úř. věst L 158, s. 77, a opravy Úř. věst L 229, s. 35, a Úř. věst. 2005, L 197, s. 34; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi N. Ziebellem, tureckým státním příslušníkem, který se před vstupem do manželství s osobou německé státní příslušnosti jmenoval „Örnek“, a Land Baden-Württemberg ohledně řízení o jeho vyhoštění z německého území.

Právní rámec

Unijní právo

Přidružení EHS-Turecko

– Dohoda o přidružení

- 3 Dohoda o přidružení má v souladu se svým čl. 2 odst. 1 za cíl podporovat stálé a vyvážené posilování obchodních a hospodářských vztahů mezi smluvními stranami, včetně vztahů v oblasti pracovních sil, zejména postupným zaváděním volného pohybu pracovníků (článek 12 dohody o přidružení), jakož i odstraněním omezení svobody usazování (článek 13 uvedené dohody) a volného pohybu služeb (článek 14 téže

dohody) s cílem zlepšování životní úrovně tureckého lidu a usnadnění následného přistoupení Turecké republiky ke Společenství (čtvrtý bod odůvodnění preambule a článek 28 této dohody). *(citace uvedené dohody použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem)*

- 4 Za tímto účelem dohoda o přidružení obsahuje přípravnou etapu umožňující Turecké republice posílit s pomocí Společenství své hospodářství (článek 3 této dohody), přechodnou etapu, v průběhu které bude docházet k postupnému zavádění celní unie a ke sblížování hospodářských politik (článek 4 uvedené dohody), a konečnou etapu založenou na celní unii a implikující posílení koordinace hospodářských politik smluvních stran (článek 5 téže dohody).
- 5 Článek 6 dohody o přidružení zní následovně:

„Za účelem zajištění provádění a postupného rozvoje režimu přidružení se smluvní strany scházejí v Radě přidružení, která jedná v mezích pravomocí, které jí svěřuje tato dohoda [o přidružení].“

- 6 Článek 8 dohody o přidružení, vložený do hlavy II této dohody nadepsané „Provádění přechodné etapy“, zní:

„Pro dosažení cílů uvedených v článku 4 určí Rada přidružení před začátkem přechodné etapy postupem podle článku 1 prozatímního protokolu podmínky, pravidla a harmonogram provádění ustanovení týkajících se jednotlivých oblastí [Smlouvy

o ES], které je nutno vzít v úvahu, což se týká především oblastí uvedených v této hlavě a veškerých ochranných klauzulí, které se jeví jako účelné.“

- 7 Článek 12 dohody o přidružení, který je rovněž uveden v hlavě II této dohody, kapitole 3 nadepsané „Jiná ustanovení hospodářského charakteru“, stanoví:

„Smluvní strany se dohodly, že se při vzájemném postupném zavedení volného pohybu pracovníků budou inspirovat články [39 ES], [40 ES] a [41 ES].“

- 8 Článek 22 odst. 1 dohody o přidružení zní:

„Za účelem realizace cílů stanovených dohodou [o přidružení] a v případech v ní uvedených má Rada přidružení pravomoc vydávat rozhodnutí. Každá z obou stran je povinna přijmout opatření k provedení přijatých rozhodnutí. [...]“

– Dodatkový protokol

- 9 Dodatkový protokol, podepsaný dne 23. listopadu 1970 v Bruselu a uzavřený, schválený a potvrzený jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 2760/72 ze dne 19. prosince 1972 (Úř. věst. L293, s. 1; Zvl. vyd. 11/11, s. 41, dále jen „dodatkový

protokol“), který je podle svého článku 62 nedílnou součástí dohody o přidružení, stanoví ve svém článku 1 podmínky, pravidla a harmonogram realizace přechodné etapy uvedené v článku 4 uvedené dohody.

- 10 Dodatkový protokol obsahuje hlavu II, nazvanou „Pohyb osob a služeb“, jejíž kapitola I se týká „[p]racovníků“ a kapitola II je věnována „[p]rávu usazování, službám a dopravě“.
- 11 Článek 36 dodatkového protokolu, který je součástí uvedené kapitoly I, stanoví, že volný pohyb pracovníků mezi členskými státy Společenství a Tureckem bude zaváděn postupně v souladu se zásadami uvedenými v článku 12 dohody o přidružení v období mezi koncem dvanáctého a dvacátého druhého roku po vstupu zmíněné dohody v platnost a že Rada přidružení bude rozhodovat o pravidlech za tímto účelem nezbytných.

– Rozhodnutí č. 1/80

- 12 Rozhodnutí č. 1/80 bylo přijato Radou přidružení, zřízenou dohodou o přidružení a tvořenou na jedné straně členy vlád členských států, Radou Evropské unie, jakož i Komisí Evropských společenství a na straně druhé členy turecké vlády (*citace uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*).
- 13 Jak vyplývá z třetího bodu odůvodnění, uvedené rozhodnutí usiluje o zlepšení v sociální oblasti „režimu přiznáváného tureckým pracovníkům a jejich rodinným příslušníkům“ ve vztahu k režimu zavedenému rozhodnutím č. 2/76, o provedení článku 12 dohody o přidružení, přijatým dne 20. prosince 1976 Radou přidružení.

- 14 Článek 7 rozhodnutí č. 1/80, který je obsažen v jeho kapitole II, nadepsané „Sociální ustanovení“, oddílu 1 týkajícím se „[o]tázek vztahujících se k zaměstnání a k volnému pohybu pracovníků“ v prvním pododstavci stanoví:

„Rodinní příslušníci tureckého pracovníka působícího na řádném trhu práce v členském státě, kteří získali povolení ho následovat:

- mají, s výhradou přednosti, která bude zajištěna pracovníkům z členských států Společenství, právo odpovědět na jakoukoli nabídku zaměstnání, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně tří let;
- jsou oprávněni k volnému přístupu k jakékoli závislé činnosti podle svého výběru, pokud tam řádně pobývají po dobu nejméně pěti let.“

- 15 Článek 14 rozhodnutí č. 1/80, který je obsažen v témž oddíle 1, zní následovně:

„1. Ustanovení tohoto oddílu se použijí s výhradou omezení z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví.

2. Tato ustanovení nezasahují do práv a povinností vyplývajících z vnitrostátních právních předpisů nebo stávajících dvoustranných smluv mezi Tureckem a členskými státy Společenství, jestliže tyto smlouvy jejich státním příslušníkům přiznávají příznivější režim.“

Směrnice 2003/109/ES

- 16 Podle prvního a druhého bodu odůvodnění směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. 2004, L 16, s. 44; Zvl. vyd. 19/06, s. 272):

„(1) Za účelem postupného vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva Smlouva o založení Evropského společenství stanoví jednak přijetí opatření, jejichž cílem je zajistit volný pohyb osob, ve spojení s doprovodnými opatřeními týkajícími se kontrol na vnějších hranicích, azylu a přistěhovalectví, jednak přijetí opatření týkajících se azylu a přistěhovalectví a ochrany práv státních příslušníků třetích zemí.

(2) Evropská rada na svém zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 prohlásila, že právní postavení státních příslušníků třetích zemí by se mělo sblížovat s právním postavením státních příslušníků členských států a že by osobě, která pobývala oprávněně v členském státě po dobu, kterou je třeba stanovit, a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, měl být v uvedeném členském státě přiznán soubor jednotných práv, která se co nejvíce přibližují právům přiznávaných občanům Evropské unie.“

- 17 Šestý bod odůvodnění uvedené směrnice uvádí:

„Hlavným kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by měla být délka pobytu na území členského státu. Pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotýčná osoba v zemi usídlila. [...]“

18 Osmý a šestnáctý bod odůvodnění téže směrnice uvádí:

„(8) Kromě toho by státní příslušníci třetích zemí, kteří si přejí získat a udržet právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, neměli představovat ohrožení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Pojem veřejný pořádek může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.

(16) Dlouhodobě pobývajícím rezidentům by měla být přiznána zesílená ochrana proti vyhoštění. Tato ochrana je založena na kritériích stanovených rozhodnutími Evropského soudního dvora pro lidská práva. [...]“

19 Článek 2 směrnice 2003/109 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚státním příslušníkem třetí země‘ osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 17 odst. 1 Smlouvy;

b) ‚dlouhodobě pobývajícím rezidentem‘ státní příslušník třetí země, kterému bylo přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta stanovené v článkách 4 až 7;

[...]“

20 Podle svého čl. 3 odst. 1 se uvedená směrnice „vztahuje na státní příslušníky třetích zemí oprávněně pobývajících na území členského státu.“

21 Podle odst. 3 téhož čl. 3:

„Tato směrnice se použije, aniž jsou dotčena výhodnější ustanovení:

a) dvoustranných a vícestranných dohod mezi Společenstvím nebo Společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a třetími zeměmi na straně druhé;

[...]“

22 Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109 členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

23 Článek 12 téže směrnice nadepsaný „Ochrana proti vyhoštění“, zní následovně:

„1. Členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

2. Rozhodnutí uvedené v odstavci 1 se nesmí zakládat na ekonomických důvodech.

3. Než učiní rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přihlédnou členské státy k těmto faktorům:

a) délka pobytu na jejich území;

b) věk dané osoby;

c) následky pro danou osobu a její rodinné příslušníky;

d) vazby se zemí pobytu nebo neexistence vazeb se zemí původu.

[...]"

Směrnice 2004/38

24 Třetí bod odůvodnění směrnice 2004/38 uvádí:

„Občanství Unie by mělo představovat základní postavení státních příslušníků členských států při výkonu jejich práva volného pohybu a pobytu. Je proto nezbytné kodifikovat a revidovat stávající nástroje Společenství, které se zaměřují samostatně na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a na studenty a další osoby bez zaměstnání, aby se právo volného pohybu a pobytu všech občanů Unie zjednodušilo a posílilo.“

25 Dvacátý druhý bod odůvodnění uvedené směrnice upřesňuje:

„Smlouva umožňuje omezit právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Pro užší vymezení okolností a procesních záruk, kterými je podmíněna možnost odepření vstupu občanům Unie a jejich rodinným příslušníkům nebo možnost jejich vyhoštění, by touto směrnicí měla být nahrazena směrnice Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 [...] o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví [(Úř. věst. 56, s. 850; Zvl. vyd. 05/01, s. 11), ve znění směrnice Rady 75/35/EHS ze dne 17. prosince 1974 (Úř. věst. 1975, L 14, s. 14; Zvl. vyd. 05/01, s. 174, dále jen ‚směrnice 64/221‘)].“

26 Podle dvacátého třetího a dvacátého čtvrtého bodu odůvodnění směrnice 2004/38:

„(23) Vyhoštění občanů Unie a jejich rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti představuje opatření, které může vážně ohrozit osoby, jež se poté, co využily práv a svobod přiznaných jim Smlouvou (o ES)

skutečně integrovaly do hostitelského členského státu. Rozsah využití těchto opatření by tedy měl být omezen v souladu se zásadou přiměřenosti tak, aby byl brán v potaz stupeň integrace dotyčných osob, délka jejich pobytu v hostitelském členském státě, jejich věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry a vazby na jejich zemi původu

- (24) Proto by s rostoucím stupněm integrace občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v hostitelském členském státě měla růst i úroveň jejich ochrany před vyhoštěním. Vůči občanům Unie, kteří na území hostitelského členského státu pobývají již mnoho let, a zejména vůči těm, kteří se zde narodili a pobývali zde po celý svůj život, by vyhoštění mělo směřovat pouze z důvodu výjimečných okolností souvisejících s veřejnou bezpečností. Těmito výjimečnými okolnostmi by mělo být navíc podmíněno také vyhoštění nezletilých osob, aby byly v souladu s Úmluvou OSN ze dne 20. prosince 1989 o právech dítěte chráněny jejich vazby na rodinu.“

27 Článek 16 odst. 1 této směrnice stanoví:

„1. Právo trvalého pobytu v hostitelském členském státě mají občané Unie, kteří tam nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let. [...]“

28 Článek 27 odst. 1 a 2 uvedené směrnice stanoví:

„1. S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

2. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

29 Podle článku 28 téže směrnice, nadepsaného „Ochrana před vyhoštěním“:

„1. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotčené osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.

2. Hostitelský členský stát nesmí, s výjimkou závažných důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, vydat rozhodnutí o vyhoštění proti občanům Unie nebo jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří mají právo trvalého pobytu na jeho území.

3. Rozhodnutí o vyhoštění nesmí, s výjimkou naléhavých důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti vymezených členskými státy, být vydáno proti občanům Unie, kteří:

a) posledních deset let měli pobyt v hostitelském členském státě; nebo

b) jsou nezletilými osobami, kromě případů, kdy je vyhoštění v nejlepším zájmu dítěte, jak je stanoveno v Úmluvě OSN o právech dítěte ze dne 20. listopadu 1989.“

Vnitrostátní právní úprava

³⁰ Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, zákon o pobytu, práci a integraci cizinců na spolkovém území (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet – Aufenthaltsgesetz), ze dne 30. července 2004

(BGBl. 2004 I, s. 1950), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, obsahuje následující ustanovení:

„§ 53

– Povinné vyhoštění

Cizinec bude vyhoštěn, pokud:

1. byl pravomocně odsouzen pro jeden nebo více úmyslně spáchaných trestných činů k trestu odnětí svobody nebo trestu pro mladistvé v délce alespoň tří let nebo byl v průběhu pěti let pravomocně odsouzen pro úmyslně spáchané trestné činy k trestům odnětí svobody nebo trestům pro mladistvé v celkové délce alespoň tří let nebo mu bylo při posledním pravomocném odsouzení nařízeno ochranné opatření.

[...]

§ 55

– Vyhoštění na základě uvážení

1. Cizinec může být vyhoštěn, pokud jeho pobyt ohrožuje veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek nebo jiné důležité zájmy Spolkové republiky Německo.

[...]

§ 56

– Zvláštní ochrana proti vyhoštění

(1) Cizinec, který

1. je držitelem povolení k pobytu a který legálně pobýval na spolkovém území nejméně pět let

[...]

požívá zvláštní ochrany před vyhoštěním. Může být vyhoštěn pouze ze závažných důvodů veřejné bezpečnosti nebo veřejného pořádku. Závažné důvody veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku zpravidla existují v případech uvedených v ustanoveních § 53 a § 54 odst. 5, 5a a 7. Jsou-li dány podmínky dle § 53, cizinec je zpravidla vyhoštěn. Jsou-li dány podmínky § 54, o vyhoštění se rozhodne na základě uvážení.

[...]“

³¹ Zákon o volném pohybu občanů Unie (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern – Freizügigkeitsgesetz/EU), ze dne 30. července 2004 (BGBl. 2004 I,

s. 1950), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním sporu, zejména stanoví:

„§ 1

– Působnost

Tento zákon upravuje právo vstupu a pobytu státních příslušníků jiných členských států Evropské unie (občanů Unie) a jejich rodinných příslušníků.

§ 6

– Ztráta práva vstupu a pobytu

„(1) [...] o ztrátě práva dle § 2 odst. 1 může být rozhodnuto a potvrzení o právu pobytu na základě práva Společenství nebo o dlouhodobém pobytu může být odebráno a průkaz pobytu nebo průkaz dlouhodobého pobytu mohou být odňaty pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví (čl. 39 odst. 3 a čl. 46 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství).

[...]

(5) Pokud jde o občany Unie a jejich rodinné příslušníky, kteří měli posledních deset let pobyt na spolkovém území, a o nezletilé osoby, lze vydat rozhodnutí podle odstavce 1 pouze z naléhavých důvodů veřejné bezpečnosti. Toto pravidlo se nepoužije na nezletilé osoby, je-li ztráta práva pobytu v zájmu dítěte. O naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti jde pouze tehdy, pokud byla dotčená osoba pravomocně

odsouzena pro jeden nebo více úmyslně spáchaných trestných činů k trestu odnětí svobody nebo trestu pro mladistvé v délce alespoň pěti let nebo pokud bylo při posledním pravomocném odsouzení nařízeno ochranné opatření, je-li dotčena bezpečnost Spolkové republiky Německo nebo představuje-li dotyčná osoba teroristickou hrozbu.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 32 Nural Ziebell se narodil v Německu dne 18. prosince 1973 a dětství strávil se svými rodiči.
- 33 Jeho otec, který byl také tureckým státním příslušníkem, legálně pobýval na německém území v postavení pracovníka. Po jeho úmrtí v roce 1991 byla matka N. Ziebella umístěna do zařízení pro dlouhodobý pobyt. Od té doby N. Ziebell nežil s žádným členem své rodiny, jelikož všichni jeho bratři a sestry založili vlastní domácnost.
- 34 Nural Ziebell nedokončil školní docházku a poté opustil učební obor malíř budov. Vykonával různá přechodná zaměstnání přerušovaná obdobími nezaměstnanosti a výkonu trestu. V období od července 2000 do dne, kdy bylo přijato předkládací rozhodnutí, již nevykonával žádnou výdělečnou činnost.

- 35 Dotčený je ode dne 28. ledna 1991 držitelem povolení k pobytu na dobu neurčitou v Německu, které bylo ode dne 1. ledna 2005 změněno na povolení k trvalému pobytu. Žádost o udělení státního občanství, kterou podal v mezidobí, byla zamítnuta z důvodu, že se dopustil řady trestných činů.
- 36 V roce 1991 N. Ziebell začal kouřit marihuanu. Od roku 1998 pravidelně požíval heroin a kokain. Program léčby methadonem, který podstoupil v roce 2001, i ústavní detoxikační léčba, které se podrobil v roce 2003, skončily neúspěšně.
- 37 Od roku 1993 byl N. Ziebell za spáchané trestné činy odsouzen k následujícím trestům:
- dne 15. dubna 1993 jako mladistvý k trestu dvou let a šesti měsíců za dvacet čtyři krádeží, které spáchal jako člen skupiny;
 - dne 17. října 1994 jako mladistvý k trestu dvou let a sedmi měsíců za vážné ublížení na zdraví, přičemž byl tento trest uložen ve vztahu k předchozímu odsouzení jako trest souhrnný;
 - dne 9. ledna 1997 k pokutě za úmyslné držení zakázaného předmětu;
 - dne 9. dubna 1998 k úhrnnému trestu dvou let odnětí svobody za tři krádeže;

- dne 7. března 2002 k trestu odnětí svobody na dobu dvou let a šesti měsíců za pozměňování peněz, čtyři zvláště závažné krádeže a pokus o zvláště závažnou krádež;

 - dne 28. července 2006 k úhrnnému trestu odnětí svobody na tři roky a tři měsíce za osm zvláště závažných krádeží.
- 38 Nural Ziebell si odpykával tresty odnětí svobody, k nimž byl odsouzen, v období od ledna 1993 do prosince 1994, od srpna 1997 do října 1998, od července do října 2000, od září 2001 do května 2002 a od listopadu 2005 do října 2008.
- 39 Dne 28. října 2008 se N. Ziebell podrobil novému terapeutickému léčení ve specializovaném zařízení. Podle informací poskytnutých na jednání Soudnímu dvoru se jeho problémy související s požíváním drog nyní jeví vyřešeny a od té doby se nedopustil dalších protiprávních činů. Rozsudkem ze dne 16. června 2009 byl přerušen výkon zbývající části trestu, k němuž byl N. Ziebell odsouzen dne 28. července 2006. Dotčený se oženil dne 30. prosince 2009, stal se otcem a nyní vykonává výdělečnou činnost.
- 40 Dne 28. října 1996 N. Ziebell obdržel od Ausländerbehörde (cizinecká služba) varování dle cizineckých právních předpisů za doposud spáchané trestné činy.
- 41 Rozhodnutím ze dne 6. března 2007 Regierungspräsidium Stuttgart nařídilo vyhoštění dotčené osoby s okamžitým účinkem. Výkon tohoto rozhodnutí však byl následně přerušen.

- 42 Regierungspräsidium Stuttgart odůvodnil své rozhodnutí o vyhoštění skutečností, že chování dotčené osoby představuje závažné problémy pro veřejný pořádek a že podle jeho názoru existuje konkrétní a vysoké nebezpečí, že se N. Ziebell dopustí nových závažných protiprávních činů.
- 43 Rozsudkem ze dne 3. července 2007 Verwaltungsgericht Stuttgart zamítl žalobu podanou N. Ziebellem proti uvedenému rozhodnutí o vyhoštění.
- 44 Nural Ziebell podal proti uvedenému rozsudku odvolání k Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, ve kterém se dožadoval zrušení tohoto rozsudku a rozhodnutí o vyhoštění, které vůči němu bylo vydáno. Na podporu svého odvolání tvrdí, že směrnice 2004/38 omezila možnost členských států přijmout opatření o vyhoštění vůči občanům Unie. Podle jeho názoru, s přihlédnutím k ustálené judikatuře Soudního dvora, která přenáší záruky přiznané občanům Unie na turecké státní příslušníky, kteří se mohou dovolávat daného práva na základě přidružení EHS-Turecko a dále k okolnosti, že v členském státě pobýval legálně po dobu více než deseti po sobě následujících let, se ochrana proti vyhoštění, jež se na něj vztahuje, nyní řídí čl. 28 odst. 3 písm. a) uvedené směrnice. V projednávaném případě přitom není splněna určující podmínka vyžadovaná tímto ustanovením, a sice že vyhoštění musí být odůvodněno naléhavými důvody veřejné bezpečnosti.
- 45 Land Baden-Württemberg naopak tvrdí, že čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 se nepoužije obdobně na turecké státní příslušníky, kteří mají právo pobytu v členském státě na základě rozhodnutí č. 1/80. Na rozdíl od tohoto ustanovení totiž čl. 14 odst. 1 téhož rozhodnutí, použitelný na spor v původním řízení, uvádí mezi důvody umožňujícími ukončit pobyt tureckých státních příslušníků nejen důvody veřejné bezpečnosti, ale rovněž důvody veřejného pořádku a veřejného zdraví. Přidružení EHS-Turecko s sebou nenese úplně shodné zacházení s tureckými státními příslušníky,

kteří se mohou dovolávat práva pobytu na základě tohoto přidružení, jako s občany Unie, ale pouze směřuje k postupnému zavádění volného pohybu těchto příslušníků.

- 46 Poté, co uvedl, že určení relevantního unijního práva jakožto referenčního rámce pro potřeby použití čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 na spor v původním řízení není jasné jednak proto, že ještě neexistuje judikatura Soudního dvora týkající se obdobné použitelnosti směrnice 2004/38 v kontextu přidružení EHS–Turecko, jednak proto, že směrnice 64/221 byla zrušena směrnicí 2004/38, se Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Řídí se ochrana před vyhoštěním dle čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 [...] ve prospěch tureckého státního příslušníka, který požívá práv vycházejících z čl. 7 prvního pododstavce [...] druhé odrážky uvedeného rozhodnutí a pobýval v posledních deseti letech v členském státě, vůči kterému jsou tato práva uplatňována, článkem 28 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2004/38/ES ve znění převzatém v dotčeném členském státě, takže vyhoštění je přípustné pouze z naléhavých důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti, které byly stanoveny členskými státy?“

K předběžné otázce

- 47 Úvodem je třeba zdůraznit, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká situace tureckého státního příslušníka, který předtím, než bylo přijato rozhodnutí o vyhoštění dotčené v původním řízení, splňoval všechny podmínky vyžadované k tomu, aby mu oprávněně náležel právní status stanovený v čl. 7 prvním pododstavci druhé odrážce rozhodnutí č. 1/80.

- 48 Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že uvedený čl. 7 první pododstavec má přímý účinek v členských státech a dále že práva v oblasti zaměstnání, která toto ustanovení přiznává tureckému státnímu příslušníkovi, s sebou nezbytně nesou přiznání souvisejícího práva pobytu tomuto příslušníkovi na území hostitelského členského státu (viz zejména rozsudky ze dne 22. prosince 2010, Bozkurt, C-303/08, Sb. rozh. s. I-13445, body 31, 35 a 36, a ze dne 16. června 2011, Pehlivan, C-484/07, Sb. rozh. s. I-5203, body 39 a 43).
- 49 V souladu s ustálenou judikaturou rodinný příslušník tureckého pracovníka, který splňuje podmínky stanovené v čl. 7 prvním pododstavci rozhodnutí č. 1/80, může ztratit práva, která mu toto ustanovení přiznává, pouze ve dvou případech, a to buď tehdy, představuje-li přítomnost turecké migrující osoby na území hostitelského členského státu z důvodu jejího osobního chování skutečné a vážné nebezpečí pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví ve smyslu čl. 14 odst. 1 téhož rozhodnutí, nebo tehdy, opustila-li dotyčná osoba území tohoto státu na podstatnou dobu a bez legitimních důvodů (viz zejména výše uvedené rozsudky Bozkurt, bod 42 a citovaná judikatura, a Pehlivan, bod 62).
- 50 Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká první z těchto dvou okolností vedoucích ke ztrátě práv, která čl. 7 první pododstavec přiznává tureckým státním příslušníkům, a konkrétně určení přesného rozsahu výjimky z práva pobytu zakládající se na důvodech veřejného pořádku, jako je daná výjimka uvedena v čl. 14 odst. 1 tohoto rozhodnutí, v situaci, o kterou se jedná v původním řízení.
- 51 Je totiž nepopiratelné, že jakmile má takový turecký státní příslušník, jako N. Ziebell, právo pobytu v hostitelském členském státě podle rozhodnutí č. 1/80, může se před soudy tohoto členského státu platně dovolávat uvedeného čl. 14 odst. 1, aby zabránil použití vnitrostátního opatření, které je s tímto ustanovením v rozporu.

- 52 Poté, co Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg připomněl ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž jak sám pojem veřejného pořádku ve smyslu uvedeného ustanovení, tak kritéria relevantní v tomto ohledu a záruky, jichž se dotčená osoba může dovolávat v tomto kontextu, musí být vykládány *per analogiam* se zásadami uznanými pro státní příslušníky Unie v rámci čl. 48 odst. 3 Smlouvy o EHS (později čl. 48 odst. 3 Smlouvy o ES, následně čl. 39 odst. 3 ES), jak byly provedeny a konkretizovány směrnicí 64/221 (viz zejména rozsudky ze dne 10. února 2000, Nazli, C-340/97, Recueil, s. I-957, body 55, 56 a 63; ze dne 2. června 2005, Dörr a Ünal, C-136/03, Sb. rozh. s. I-4759, body 62 a 63, a uvedená judikatura, jakož i výše uvedený rozsudek Bozkurt, bod 55 a uvedená judikatura), táže se Soudního dvora, zda – jelikož tato směrnice byla zrušena směrnicí 2004/38 a lhůta k provedení této směrnice již uplynula – je třeba na turecké státní příslušníky obdobně použít pravidla stanovená posledně uvedenou směrnicí.
- 53 Pokud jde o situaci takového tureckého státního příslušníka, jako je N. Ziebell, jenž pobýval řádně a nepřetržitě po dobu více než deseti let v hostitelském členském státě, je třeba konkrétně určit, zda se ochrana proti vyhoštění, jíž dotčená osoba požívá dle čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, řídí stejnými pravidly, jako jsou ta, která se uplatní na občany Unie na základě čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38.
- 54 V tomto ohledu N. Ziebell tvrdí, že je třeba provést a obdobně použít ustanovení na ochranu proti vyhoštění uvedená v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 na situaci, na kterou se vztahuje čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80.
- 55 Důvody dovolávané N. Ziebellem na podporu jeho výkladu vycházejí zaprvé ze skutečnosti, že jeden z hlavních cílů dohody o přidružení spočívá v provedení volného pohybu pracovníků, jenž představuje jeden ze zásadních aspektů Smlouvy o ES, zadruhé z okolností, že ustálená judikatura Soudního dvora, připomenutá v bodě 52 tohoto rozsudku, přenesla na turecké státní příslušníky, kteří požívají práv na základě

ustanovení této dohody o přidružení, zásady použitelné v tomto ohledu na státní příslušníky členských států, a zatřetí z toho, že články 27 a 28 směrnice 2004/38 v současném stavu unijního práva nahradily pravidla stanovená směrnicí 64/221. Taková analogie je podle něj odůvodněná tím spíše, že směrnice 2004/38 pouze upřesnila ochranu proti vyhoštění přiznanou unijním právem, jak je vykládá Soudní dvůr, když kodifikovala, ale zásadně nerozšířila podstatu jednotlivých práv v oblasti volného pohybu a pobytu, jak byla zakotvena judikaturou ještě před tím, než se posledně uvedená směrnice stala použitelnou.

56 Podle N. Ziebella rozhodnutí o vyhoštění žalobce v původním řízení z německého území lze proto přijmout pouze z „naléhavých důvodů veřejné bezpečnosti“ ve smyslu čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38. Trestné činy spáchané dotčenou osobou nemohou zjevně zakládat takovéto naléhavé důvody, a tudíž by vyhoštění žalobce z uvedeného území nebylo v souladu s unijním právem.

57 Tento výklad unijního práva tvrzený N. Ziebellem však nelze přijmout.

58 Je pravdou, že podle ustálené judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 52 tohoto rozsudku musejí být zásady uznané v rámci článků Smlouvy týkajících se volného pohybu pracovníků v co největší možné míře uplatňovány na turecké státní příslušníky, kterým byla přiznána práva na základě přidružení EHS-Turecko. Jak Soudní dvůr rozhodl, takový obdobný výklad musí platit nejen pro uvedené články smlouvy, ale rovněž pro akty sekundárního práva přijaté na základě těchto článků, jejichž cílem je tyto články provést a konkretizovat (ohledně směrnice 64/221, viz zejména výše uvedený rozsudek Dörr a Ünal).

- 59 Soudní dvůr proto pro účely určení rozsahu výjimky veřejného pořádku, jak je stanovena v čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, odkázal na výklad, který podal ohledně téže výjimky v oblasti volného pohybu státních příslušníků členských států, jak je stanovena v čl. 48 odst. 3 Smlouvy, jakož i ve směrnici 64/221 (viz zejména výše uvedený rozsudek Nazli).
- 60 Jak uvedl generální advokát v bodech 42 a následujících svého stanoviska, takové přenesení režimu ochrany přiznané občanům Unie před vyhoštěním, jak je stanoven v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38, však nelze provést ve vztahu k zárukám proti vyhoštění tureckých státních příslušníků pro účely použití čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80.
- 61 Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že mezinárodní smlouva musí být vykládána nejen podle svého znění, ale rovněž ve světle svých cílů (viz zejména stanovisko 1/91, ze dne 14. prosince 1991, Recueil s. I-6079, bod 14, a rozsudek ze dne 2. března 1999, Eddline El-Yassini, C-416/96, Recueil s. I-1209, bod 47).
- 62 Aby bylo možno rozhodnout, zda je ustanovení unijního práva vhodné k tomu, aby bylo použito obdobně v rámci dohody o přidružení EHS-Turecko, je tedy třeba srovnat jednak cíl sledovaný dohodou o přidružení a kontext, do něhož tato dohoda spadá, jednak cíl a kontext předpisu unijního práva.
- 63 Zaprvé, pokud jde o přidružení EHS-Turecko, je třeba připomenout, že cílem dohody o přidružení je podle jejího čl. 2 odst. 1 podporovat stálé a vyvážené posilování obchodních a hospodářských vztahů mezi smluvními stranami zejména prostřednictvím volného pohybu pracovníků.

- 64 Jak generální advokát uvedl v bodech 45 a 46 svého stanoviska, přidružení EHS-Turecko sleduje výlučně hospodářský účel.
- 65 Kromě toho podle ustanovení článku 12 dohody o přidružení se „[s]mluvní strany dohodly, že se při vzájemném postupném zavedení volného pohybu pracovníků budou inspirovat články [39 ES], [40 ES] a [41 ES].“ Dodatkový protokol v článku 36 stanoví lhůty pro postupnou realizaci volného pohybu pracovníků mezi členskými státy a Tureckou republikou a stanoví, že „Rada přidružení bude rozhodovat o pravidlech za tímto účelem nezbytných“. Pokud jde o rozhodnutí č. 1/80, jeho cílem je podle třetího bodu odůvodnění zlepšit v sociální oblasti režim přiznávaný tureckým pracovníkům a jejich rodinným příslušníkům.
- 66 Právě ze znění uvedených ustanovení, jakož i z účelu, který sledují, ustálená judikatura od vydání rozsudku ze dne 6. června 1995, Bozkurt (C-434/93, Recueil s. I-1475, body 19 a 20), dovodila, že zásady uznané v rámci článků 39 ES až 41 ES musí být v nejvyšší možné míře přeneseny na turecké státní příslušníky, kteří požívají práv, která jim přiznává přidružení EHS-Turecko (viz bod 58 tohoto rozsudku).
- 67 Pokud jde konkrétně o určení rozsahu výjimky veřejného pořádku uvedené v čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80, Soudní dvůr tedy rozhodl, že je třeba odkázat na výklad stejné výjimky v oblasti volného pohybu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky členských států. Soudní dvůr v tomto kontextu ostatně upřesnil, že takový výklad je o to více odůvodněný, že znění zmíněného ustanovení je téměř totožné se zněním čl. 39 odst. 3 ES (viz zejména rozsudek ze dne 4. října 2007, Polat, C-349/06, Sb. rozh. s. I-8167, bod 30 a uvedená judikatura).

- 68 Z toho vyplývá, že podle judikatury Soudního dvora je takové přenesení zásad, na nichž stojí základní svoboda volného pohybu podle unijního práva, odůvodněno pouze cílem postupně zavádět volný pohyb pracovníků, sledovaným přidružením EHS-Turecko, jak je tento cíl stanoven v článku 12 dohody o přidružení (viz zejména výše uvedený rozsudek Dörr Únal, bod 66). Tento článek odkazem na články Smlouvy týkající se volného pohybu pracovníků potvrzuje výlučně hospodářský cíl, který představuje základ uvedeného přidružení.
- 69 Zadruhé, pokud jde o dotčené unijní právo, je třeba bez dalšího uvést, že směrnice 2004/38 vychází z článků 12 ES, 18 ES, 40 ES, 44 ES a 52 ES. Tato směrnice, která se zdaleka neomezuje na dosažení čistě hospodářského cíle, usiluje o usnadnění výkonu základního a osobního práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, které je občanům Unie přiznáno přímo Smlouvou, a jejím cílem je zejména posílit uvedené právo (viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2010, Tsakouridis, C-145/09, Sb. rozh. s. I-11979, bod 23).
- 70 Uvedená směrnice tak zavádí režim ochrany před vyhoštěním, který stanoví tím větší záruky, čím je vyšší integrace občanů Unie v hostitelském členském státě (výše uvedený rozsudek Tsakouridis, body 25 až 28, jakož i 40 a 41).
- 71 Kromě toho sám pojem „naléhavých důvodů“ veřejné bezpečnosti obsažený v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 týkající se zásahu do veřejné bezpečnosti, který je obzvláště závažný a umožňuje přijetí opatření o vyhoštění pouze za výjimečných okolností, nenachází v čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 ekvivalent (výše uvedený rozsudek Tsakouridis, body 40 a 41).

- 72 Z tohoto srovnání vyplývá, že na rozdíl od unijního práva, jak vyplývá ze směrnice 2004/38, sleduje přidružení EHS-Turecko čistě hospodářský cíl a omezuje se na postupné zavádění volného pohybu pracovníků.
- 73 Naproti tomu samotný institut občanství, jež vyplývá ze samotné skutečnosti, že osoba má státní příslušnost členského státu, a nikoli z postavení pracovníka, a jež je podle ustálené judikatury Soudního dvora předurčeno být základním statutem státních příslušníků členských států (viz zejména rozsudky ze dne 17. září 2002, Baumbast a R, C-413/99, Recueil, s. I-7091, bod 82, a ze dne 8. března 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, Sb. rozh. s. I-1177, bod 41), jak je tento status popsán v člancích 17 ES až 21 ES, je vlastní unijnímu právu v současném stavu jeho vývoje a odůvodňuje uznání značně posílených záruk z hlediska vyhoštění, jak jsou stanoveny v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38, pouze ve prospěch občanů Unie.
- 74 Z podstatných rozdílů, které existují nejen mezi zněním pravidel týkajících se přidružení EHS-Turecko a unijním právem týkajícím se občanství, ale rovněž pokud jde o jejich cíl a účel, vyplývá, že dotčené právní režimy nemohou být považovány za rovnocenné, takže režim ochrany před vyhoštěním, který je přiznán občanům Unie na základě čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 nemůže být uplatněn *mutatis mutandis* pro potřeby určení smyslu a rozsahu čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80.
- 75 Po tomto upřesnění je k poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu ještě potřeba uvést určité výkladové prvky týkající se konkrétního rozsahu čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 v rámci takového sporu, jako je spor, který mu byl předložen.

- 76 Jak již bylo řečeno v bodech 52, 58 a 59 tohoto rozsudku, Soudní dvůr pro účely určení smyslu a rozsahu uvedeného ustanovení tradičně odkazoval na zásady stanovené směrnicí 64/221.
- 77 Tato směrnice přitom byla zrušena směrnicí 2004/38 a čl. 38 odst. 3 posledně uvedené směrnice stanoví, že odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici 2004/38.
- 78 Nicméně v takovém případě, jako ve věci v původním řízení, v němž se relevantní ustanovení směrnice 2004/38 nepoužije obdobně (viz bod 74 tohoto rozsudku), je třeba pro účely použití čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 určit jiný referenční rámec unijního práva.
- 79 Pokud jde o takového cizince, jako je N. Ziebell, který v hostitelském členském státě řádně nepřetržitě pobývá více než deset let, představuje uvedený rámec článek 12 směrnice 2003/109, který má při neexistenci příznivějších pravidel v právní úpravě přidružení EHS-Turecko charakter pravidla minimální ochrany proti vyhoštění každého státního příslušníka třetího státu, který je nositelem statutu řádného dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území členského státu.
- 80 Z tohoto ustanovení nejprve vyplývá, že dotčený dlouhodobě pobývajícím rezident může být vyhoštěn pouze tehdy, představuje-li skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dále rozhodnutí o vyhoštění se nesmí zakládat na ekonomických důvodech. Konečně, než přijmou takovéto rozhodnutí, příslušné orgány hostitelského členského státu jsou povinny přihlédnout k délce pobytu dotčené osoby na území tohoto členského státu, k jejímu věku, k následkům pro dotčenou osobu a její rodinné příslušníky, jakož i k vazbám ke státu pobytu nebo k neexistenci vazeb ke státu původu.

- 81 Kromě toho z ustálené judikatury Soudního dvora týkající se výhrady vycházející z veřejného pořádku v oblasti volného pohybu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky členských států Unie, jež je stanovena Smlouvou a obdobně použitelná v rámci dohody EHS-Turecko, vyplývá, že uvedená výhrada představuje výjimku z této základní svobody, která musí být vykládána restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Bozkurt, bod 56 a uvedená judikatura).
- 82 Opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze proto přijmout pouze tehdy, když se při posouzení případ od případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů prokáže, že osobní chování dotčené osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Při tomto posouzení tyto orgány musí navíc dbát na dodržování zásady proporcionality i základních práv dotčené osoby, a zejména práva na respektování rodinného a soukromého života (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Bozkurt, body 57 až 60 a uvedená judikatura).
- 83 Taková opatření tedy nemohou být nařízena automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin a za účelem všeobecné prevence určené k odrazení dalších cizinců od páčání trestných činů (viz výše uvedený rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Bozkurt, bod 58 a uvedená judikatura). Existence několika odsouzení pro trestný čin je tak sama o sobě irelevantní pro odůvodnění vyhoštění zbavujícího tureckého státního příslušníka práv, kterých požívá přímo na základě rozhodnutí č. 1/80 (viz výše uvedený rozsudek Polat, bod 36) a totéž tím spíše platí o odůvodnění týkajícím se doby výkonu trestu, ke kterému byla dotčená osoba odsouzena.
- 84 Pokud jde o datum, které se má použít pro určení aktuálnosti konkrétního ohrožení veřejného pořádku nebo bezpečnosti, je třeba rovněž připomenout, že vnitrostátní soudy při prověřování zákonnosti vyhoštění nařízeného proti tureckému státnímu příslušníkovi musí přihlédnout ke skutkovým okolnostem, které nastaly po

posledním rozhodnutí příslušných úřadů a které mohou znamenat zánik nebo nikoliv nepodstatné snížení trvajících ohrožení, jež pro dotčený základní zájem představuje chování dotčené osoby (viz zejména rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, Cetinkaya, C-467/02, Sb. rozh. s. I-10895, bod 47).

- ⁸⁵ Jak uvedl generální advokát v bodech 62 až 65 svého stanoviska, bude tedy věci předkládajícího soudu, aby s přihlédnutím k současné situaci N. Ziebella zvážil jednak nezbytnost zamýšleného zásahu do jeho práva pobytu pro účely ochrany legitimního cíle sledovaného hostitelským členským státem, jednak existenci integračních faktorů, které mohou umožnit znovuzačlenění dotčené osoby do společnosti hostitelského členského státu. Za tímto účelem se bude jednat o to, aby předkládající soud konkrétněji posoudil, zda chování tureckého státního příslušníka v současné době představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, s řádným zohledněním všech konkrétních okolností, kterými se vyznačuje situace tohoto příslušníka, mezi něž patří nejen takové skutečnosti, jako jsou skutečnosti, které byly předloženy na jednání před Soudním dvorem (viz bod 39 tohoto rozsudku), ale rovněž obzvláště úzké vazby, které si dotčený cizinec vytvořil ke společnosti Spolkové republiky Německo, na jejímž území se narodil, oprávněně tam pobýval po nepřetržitou dobu více než 35 let, nyní vstoupil i do manželství se státní příslušnicí tohoto členského státu a vykonává výdělečnou činnost.
- ⁸⁶ S přihlédnutím k úvahám, které předcházejí, je na položenou otázku třeba odpovědět, že čl. 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 musí být vykládán v tom smyslu, že:
- ochrana proti vyhoštění, kterou toto ustanovení přiznává tureckým státním příslušníkům, nemá stejný rozsah jako ochrana, která je přiznána občanům Unie článkem 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38, takže režim ochrany před

vyhoštěním, kterého požívají tito občané, nelze *mutatis mutandis* použít na uvedené turecké státní příslušníky pro potřeby určení smyslu a rozsahu tohoto čl. 14 odst. 1;

- toto ustanovení rozhodnutí č. 1/80 nebrání tomu, aby vůči tureckému státnímu příslušníkovi, který je držitelem práv, která mu přiznává článek 7 první pododstavec druhá odrážka uvedeného rozhodnutí, bylo přijato opatření o vyhoštění zakládající se na důvodech veřejného pořádku, představuje-li osobní chování dotyčného jednotlivce v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení, které má dopad na základní zájem společnosti hostitelského členského státu, a je-li toto opatření k ochraně takového zájmu nezbytné. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit, s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem, kterými se vyznačuje situace dotyčného tureckého státního příslušníka, zda je takové opatření ve věci v původním řízení právně odůvodněné.

K nákladům řízení

- ⁸⁷ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 14 odst. 1 rozhodnutí č. 1/80 ze dne 19. září 1980 o vývoji přidružení, přijatého Radou přidružení zřízenou Dohodou zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem, podepsanou dne 12. září 1963

v Ankaře Tureckou republikou na jedné straně a členskými státy EHS a Společenstvím na straně druhé, která byla uzavřena, schválena a potvrzena jménem Společenství rozhodnutím Rady 64/732/EHS ze dne 23. prosince 1963, musí být vykládán v tom smyslu, že:

- ochrana proti vyhoštění, kterou toto ustanovení přiznává tureckým státním příslušníkům, nemá stejný rozsah jako ochrana, která je přiznána občanům Unie článkem 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, takže režim ochrany před vyhoštěním, kterého požívají tito občané, nelze *mutatis mutandis* použít na uvedené turecké státní příslušníky pro potřeby určení smyslu a rozsahu tohoto čl. 14 odst. 1;

- toto ustanovení rozhodnutí č. 1/80 nebrání tomu, vůči tureckému státnímu příslušníkovi, který je držitelem práv, která mu přiznává čl. 7 první pododstavec druhá odrážka uvedeného rozhodnutí, bylo přijato opatření o vyhoštění zakládající se na důvodech veřejného pořádku, představuje-li osobní chování dotyčného jednotlivce v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení, které má dopad na základní zájem společnosti hostitelského členského státu a je-li toto opatření k ochraně takového zájmu nezbytné. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit, s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem, kterými se vyznačuje situace dotyčného tureckého státního příslušníka, zda je takové opatření ve věci v původním řízení právně odůvodněné.

Podpisy.